

Piatok 18.4. 2013 Znovu v realite

Byť späť v každodennej realite nie je jednoduché. Niekedy len tak zavriem oči a predstavujem si, že som na opustenej pláži. Túlam sa, zbieram mušle a počúvam vlny. Chýba mi i poľná kuchyňa v miniatúrnych priestoroch. Hneď po návrate prišli Milline narodeniny, tak mi neostal čas na nostalgiu. V stredu sme piekli a pripravovali sovičkové muffiny do francúzskej škôlky a vo štvrtok do americkej. Doslova sme sa

vybláznili pri ich ozdobovaní. Je fakt, že takmer všetky sovy mali oblečené pavučinu – tie sa vytvárali najľahšie a Milla je do nich zbláznená. Ochotne stála a ozdobovala sústrediac sa až hodinu. Spoločné chvíle som si užila aj ja.

Nie je to s ňou teraz jednoduché. Mám pocit, že potrebuje bojovať pri každej príležitosti. Od skorého rána do večera. Ráno sa nechce obliecť, tručuje, nechce jesť a je v zlej nálade. Ako úžasné by bolo mať príjemné ráno s úsmevom na tvári. Pri Mille to neexistuje. Odpoveď „nie“ je už automatická, i keď sa jedná o veci, o ktorých viem, že robí alebo má rada. Niekedy som večer tak unavená z neustálych bojov a presviedčania. Všetko trvá 2x tak dlho len preto, že prvú polovicu strávim len vysvetľovaním, prečo sa to musí, alebo prečo to ideme robiť.

Želám si, aby aspoň niekedy mala deň, kedy povie: „Áno,“ bez toho, že by nevyjednávala, čo za to. Vyjednávania jej ide výborne. Niekedy mi príde, že je až prefikaná. Ak potrebujeme niečo rozobrať, potom ako sa upokojí, dokáže bez mihnutia oka zmeniť objekt konverzácie, len aby sme sa nevracali k téme. Na druhej strane si uvedomujem, že je to

i mnou. Bola som pokojné dieťa, čo počúvalo. Nie som človek, ktorý ide do otvorených konfliktov. Najradšej riešim problémy zjednaním, vysvetlením. Milla mi príde úplne iná. Potrebuje sa pohádať, len kvôli pohádaniu. No, a po hádke je spokojná. Dúfam, že je to len prechodná fáza a nie charakterová črta. Ak by to tak bolo a mal by to v charaktere...nezávidím jej budúcim najbližším. A v podstate ani sebe. Každý večer sa modlím za múdrosť, aby som vedela zvládnuť jej tvrdohlavosť a panovačnosť bez toho, že by som zlomila jej ducha.

V mele a prípravách k nám prišiel uncle Milan z Londýna. Je fajn nebyť sama. Najmä teraz, keď je Shimpie ako hadimrška. Nemôžeme ho nechať ani na minútu samého. Vylezie takmer všade. Do schodov, na gauč, stoličky. V kuchyni si vysunie zásuvky a lezie hore, kam sa mu podarí. Všetky stoličky sme museli odstrániť z dosahu, alebo ich jednoducho dať na ležato.

Potom, ako sme mali za sebou aklimatizačné dni, čakal nás tatov tohtoročný 1. maratón v Cheverny, cca 200 km od Paríža. Vyrazili sme už v sobotu a strávili víkend s Williamovou rodinou na vidieku. Jeho takmer 2-ročný syn Jules je pre časté zápaly po operácii uší. No za 2 mesiace bol chorý už 3x a i tento krát bol na antibiotikách. Nevedeli sme o tom. Arlan bol v pohode celé poobedie aj večer. Keď šiel spať bol spokojný. Po polnoci nás zobudilo pískavé dýchanie a neutíšiteľný plač. Laryngitída. Nedalo sa nič robiť. Museli sme na najbližšiu pohotovosť v meste Blois. Ešte, že v tú noc nebolo príliš rušno. Arlan dostal lieky, masku na naparovanie a po 3 hodinách nás uvoľnili domov. Slávi si mohol ešte 1,5 zdriemnuť a potom hor sa na maratón. I napriek únave mal zatiaľ najlepší čas 3h7min. Takže je v podstate spokojný. Na 2. deň nám Emily povedala, že Jules je chorý. „*Francúzsky prístup*,“ nadával tato.

Pondelok 15.4. 2013 Arlan má 1 rok

Spolu s blízciami sa narodeninami prišli i prvé ťarbavé kroky. Najprv jeden a šup mame do náručia. Potom dva-tri a dnes to bolo dokonca 5. Shrimpie si tak zvykol na potlesk, že, po každom platnom pokuse si sadne na zem, alebo frajersky ostane stáť a tleska s otvorenými ústami ukazujúc 2 spodné zuby. Uvidíme, kedy sa objavia ďalšie, lebo slintanie nabera na intenzite a najzábavnejšou hrou sa stalo: „Daj mi prst a ja ti predvediem ako doň viem silno zakusnúť!“ Noci sú zároveň nepokojné a spánok cez deň tiež za veľa nestojí.

Takto sme oslávili i v sobotu jeho narodeniny. Od rána sa zdobilo. Tato nafúkal toľko balónov, že by ho hádam aj zodvihli a mohol by s nimi uletieť. Milla ho dirigovala pri ich vešaní. Ja som bola pilná v kuchyni a pri Arlanovi mal službu ujo Milan. Obidvaja si užívali čas hádkami. Milan mu pri lezení na stoličky kričal: „Nono, nono, nono!“ A Arlie mu to vracal huncútskym pohľadom, kedy zdvihol ruku a naspäť mu kričal asi niečo podobné. K obedu som mala hotový

zemiakový šalát s rybou a v chladničke už oddychovala torta. O 18.00 prišli s veľkým meškaním Janickí, chytro sa najedli a za chvíľu odfrčali. Zhodnotili sme to ako veľmi expresnú a čudnú narodeninovú party. Ostalo po nej akosi viacej smutno ako veselo. Čo už, asi to bude tým, že Janickí budú o 3 mesiace odchádzať späť do Poľska a udržiavanie priateľstva asi nie je v najbližších plánoch. To je pre mňa najťažšie na živote, ktorý máme. Priateľstvá, pri ktorých človek vie, že budú trvať iba určitú dobu, tak sa do nich človek nevkladá celý. Akási forma psychohygieny a prevencie voči pocitom straty a bolesti z odlúčenia...

Hneď na 2. ráno sa Milla zobudila s krikom, že chce vracať a následne jej nabehla horúčka. Už ju má 2. deň, nič nezjedla a telo sa jej vysypalo drobnými červenými vyrážkami. Vírus podobný rubeole. Je unavená ako kôň. Očakávam, že v inkubačnej dobe 12-23 dní môžem čakať podobnú radosť aj u Arlana. Akurát máme byť na Slovensku.

Štvrtok 24.4.2013 A boj pokračuje

Horúčka pokračovala 4 dni. Takmer som sa nevyspala. Potom náhle odišla, no, únava nie. Takže Milla väčšinu času preležala bez síl. Nečudo, veď takmer nič nezjedla. Asi 2 dni potom, ako jej odišla horúčka sa v noci zobudila s plačom, že ju bolí ucho. Dala som jej Doliprane a do rána jej začalo ucho tiecť. Tieklo 2 dni. Keďže som mala antibiotiká, čo som im vo februári nakoniec nedala, lebo som si myslela, že nie je treba, teraz sa hodili. Naordinovala som ich rovno aj sebe, lebo som mala mandle ako 2 pinpongové loptičky. S odstupom času som zistila, že to bol šarlach. A ja - angínu.

Najťažšia však nie je choroba, ale jej skúšanie limitov. Mám pocit, že vedíme celodenný boj. Nerozumiem, prečo potrebuje mať na všetko posledné slovo, všetko okomentovať a povedať „nie“. Popríklad sa uraziť, alebo rozrevať a hodiť sa o zem. Je to únavné. Najmä jej žiarlivosť na Shrimpieho. Dokonca mi povedala, aby sme sa ho zbavili, lebo chce, aby som sa hrala iba s ňou. A to sa s ňou hrám fakt stále, keď Arlan spí. Vtedy je to iba náš čas. Varíme, modelujeme, kreslíme, hráme sa na doktorov. A tak som zarazila televízor. Aby mohla pozeráť, musí mi dokázať, že sa dokáže ovládať a vie byť milá.

Predvčerom sme čítali encyklopédiu ľudského tela a povedala: „Myslím, že budem mať 2 deti. Jedno dievča (female) a jeden e-mail.“ Skoro som sa popučila od smiechu.

Piatok 31.5. 2013 Čas letí...

Hneď po chorobe, presne 26.4. sme odleteli na Slovensko. 2 týždne prešli ako voda. Znova sme delili čas na Štitáre a Branč. Milla si užila čas s aunie a prijali ju do Stanovej rodiny v Cabaji. Dokonca si padli do oka aj s Kikou, Stanovou sestrou. Tak ich ničilo v každej novej chvíli, keď mali na ňu čas. Dokázala ich vyčerpať 3 naraz. Zuzke sme k 30-tke prispeli na nový bicykel, tak bolo radosť a radosť.

počula a videla kŕkať žabu v rukách. Som si istá, že kŕkali od únavy a bolesti.

A potom znovu let späť, kedy som mala pocit, že mám 2-hodinovú posilňovňu so Shriempiem na rukách. Máj v Paríži je presne taký istý ako minuloročný. Okolo 15 stupňov a každý deň prší. Návštevy, ktoré sa začali hneď po návrate Alenkou a Ludom Pieseckými, si teda neužijú slnka. Po nich prišli Hudečkáci a skutočný blázinec. Tipovala som, že susedia pod nami majú asi dosť a netušila som, čo ich drží pred tým, aby prišli a riadne nám vynadali. Decká robili kriku a kriku. Až po ich odchode som stretla susedu, ktorá sa mi pochválila, že boli na dovolenke. Odľahlo mi. Medzitým mi z garáže ukradli nový bicykel. S Hudečkákmi bolo dobre. Decká sa hrali a šantili a kľbčili, ale mali dobrý čas, aj napriek počasiu. No, a my, dospelí sme po nociach diskutovali o ťažkých témach a „životnedôležitých“ otázkach. Spomenula som si, ako sme sa pred pár rokmi pohádali a priateľstvo sa skončilo. Som rada, že sa dalo napraviť a vyjasniť si, čo sa stalo a priateľstvo pokračuje ďalej.

Popritom som si kradla čas na prípravu na skúšku z francúzštiny. Cítila som nepríjemný stres. Vedť aj to bola prvá skúška po 10 rokoch, čo som preč zo školy. V deň písomnej časti, som ráno ešte musela pripraviť jedlo pre ďalšiu prichádzajúcu návštevu z Nemecka a potom ísť vlakom 1,5 hodiny do Gennevillier. Netuším, či to bolo faktom, že sme sa celá skupina presúvali cez mesto, pešo do nejakého hotela, alebo tým, že sme sa tam potom všetci 30 natlačili do malej miestnosti, jednoducho to vo mne vrelo. Keď sa začal posluš, bola som taká napätá, že som sa absolútne nedokázala sústrediť. Riadne som to asi pohnojila

a nahnevaná som sa vrhla na časť – porozumenie informatívneho a argumentačného textu. Celkom sa dalo a otočila som stranu na poslednú časť, kde som mala napísať argumentačný list konzulovi a presvedčiť ho, aby zorganizoval v meste sviatok hudby. Dokončila som s presnosťou na minútu. Počas dlhej cesty vlakom späť, mi napádali všetky chyby, čo som spravila. Ostávala mi ešte ústna časť, o 2 dni neskôr a fakt, že musím dostať, čo najviac bodov, aby som vyrovnala stratu v písomnej časti. Téma mi sadla a zo skúšky bol celkom príjemný zážitok, kde som porovnávala gastronomické návyky medzi Slovenskom a Francúzskom s otázkou, kde by bolo možné nechať na klientovi reštaurácie určiť cenu za jedlo. Tak a je to za mnou. Telo boli ako po hrdinskom výkone. Ešte počkať 4 týždne a bude výsledok.

Piatok 7. 6. 2013 Show v Busy bees

Konečne sa oteplilo a skončila sa sezóna dažďu. Teda, aspoň dúfam. Už 2. deň sú náhle tropické horúčavy. Ísť okolo obedu von je až nepríjemné. Dnes sme mali koncornočnú šou v Busy bees. Milla som vyrobila kostým rybičky a včera sme spolu upiekli lososovo-špenátový kiš. Jej vášeň pre varenie a pečenie ma udivuje. Dnes, pri príprave ryžového nákypu som ju musela naučiť oddelovať bielko od žltka. Ale späť k šou. Vyzbrojení a naložení sme sa ráno vydali do horúceho počasia. Vedela som, že to bude zabijak. Arlana budem musieť mať zaveseného v nosiči na sebe znova v čase jeho doobedňajšieho spánku a desiati, dúfam, že nedostane vlčí hlad a nebude kvíliť) a okrem toho som mala fotiť. Sála bola plná potiacich sa rodičov a dezorientovaných detí. Program o lete, mori, námorníkoch, morských pannách bol dlhý a deti nesústredené. No celok dopadol fajn. Milla od polovice stála pri mne. Nevie, čo ju vykoľajilo, že sa rozplakala. Arlie bol červený v tvári od dusna, ale ani necekol. Užasnúť sledoval ten rámus, čo deti vydávali.

A fotky...nejaké som spravila, ale pre bolesť v krížoch to nebude nejaký zázrak. Po viac ako hodine nás rozpustili a mali sme sa presunúť na 2. koniec mesta na piknik k niekomu do záhrady. Cesta nám trvala cez pol hodiny a Milla zobronila o sušienky. Nakoniec do seba narvala kus svojho „kulinárskeho diela“, ktorý zmizol za pár sekúnd a vyskákala sa na trampolíne. Shriempie, uplakany od tlačiacich sa zubov a so soplom, si tiež pobehal medzi deťmi a pred druhou sme sa vybrali domov, aby sme po ceste natrhali bazové kvety.

Milla teraz fičí na bazovom čaji a slimákoch. Máme doma farmu. Denne im dávame čerstvý šalát a vodu, no, aj tak sme sa nevyhli obetiam, keď sme plastovú dózu zabudli na balkóne a z 10 sa nám 7 uvarilo. Dnes si dala jedného na brucho a chcela ho ešte aj nakojiť. Zato som však vyriešila dennodenné cvičenie na husle. Stačí povedať, že ideme hrať pre slimáky a Milla je nachystaná. Pri každej piesni povieme, pre ktorého slimáka hráme a Milla fídlíkuje odušu.

Arlieho vášňou sa stala hojdačka. Vydrie sedieť aj pol hodinu a reve riadne, keď sa už musí ísť dolu. Celkovo má teraz obdobie, alebo predobdobie „vzdoru“. Naučil sa hovoriť: „No“.

Nedeľa 9.6. 2013 Ako som bežala svoj prvý beh

Moje predsavzatie zo začiatku tohto roka: zabehnúť 10-kilometrový beh je splnené. Tato ma hecoval a hecoval, až do poslednej chvíle. Po skúške z francúzštiny, 3 týždňoch návštev a poslednom týždni, kedy bol preč a behať som sa dostala iba raz, zato som toho nenaspala kvôli Shrimpieho zubom, som veľkú chuť bežať ani nemala. Do kolonky: aký chcete zabehnúť

čas, som mala chuť vybrať: zabehnúť a nebiť posledná. Takú možnosť tam, ale nedali.

Ráno mi dal Arlie budíka o 6.30. Ešte pred raňajkami som stihla hodiť do trúby rebarborový crumble a vyvešať vypranú bielizeň. Raňajkovala som na tatov pokyn presne o 7.30, aby mi stihlo vytráviť. Ani som nedúfala, že pôjdem na záchod, čo bola moja najväčšia obava: „Čo, keď to na mňa príde počas behu?“ Ale vyšlo to super, pred odchodom. Jedinú nervozitu spôsobil toto. Bol nervózny namiesto mňa. Ráno zabil nafukovaním balónom a pokynmi pre Millu, ako má povzbudzovať. Nabalení sme sa napratali do auta. Hneď po behu sme mali ísť do kostola. Po kostole sme boli pozvaní na obed k pastorovi, preto ten voňavý dezert. Pri vystupovaní z auta, kedy som poľahovala nosom od zimy pre dážď, sa Mille podarilo stupiť do môjho kulinárskeho výtvoru. Jasné, že jej ho dal tato priamo pod nohy... Bolo mi do revu, už som ani nechcela behať. Trvalo mi dobrý kus, kým som v sebe udusila vzlyky a začala vnímať atmosféru okolo. Zozačiatku medzi sebou ľudia kecali, no, čím viac pribúdalo kilometrov, tým viac sa zámockým parkom v St. Germain en Laye ozývalo funenie všetkých druhov. Musím povedať, že sa mi bežalo dobre. Vzduch bol po daždi čerstvý a kilometre ubiehali rýchlo. Pri ukončovaní 5. km ma tato takmer ani nezaregistroval. No, a do cieľa som vbiehala s očami upretými na monitor, čo ukazoval čas pod hodinu. Zvládla som to. S časom 58:25 sekúnd a s pocitom ľahkosti. Znova som prekonala svoje hranice.

Spotená som sa usadila do auta a uháňali sme na bohoslužby do Versailles. Podarilo sa mi vyutierať sa vlhčenými utierkami a zvyšky potu som prekryla voňavkou. V kostole, kým boli deti na besiedke som si mohla vychutnať pocit prekonania seba samej a radosti, že vďaka Bohu mám toľko veľa a tak veľa milosti, že by som za to všetko mala byť omnoho vďačnejšia. Dokonca som sa pousmiala aj nad Millinou šľapou v crumble. Ten chutil každému. Obed u Angličanov McLayovcov bol príjemný a srdečný. Okrem nás bol pozvaný ešte iný francúzsko-švédsky pár. Rozprávanie nemalo konca kraja. Vďaka Bože za priateľov, za to, že nech sme kdekoľvek, môžeme niekam patriť.

Nedeľa 30.6. 2013 Skúška spravená

Napätá som očakávala obálku v schránke. Keďže od piatku máme na návšteve Péliovcov, bola som ich včera povodiť po Paríži, aby sa zorientovali. Keď sme odchádzali z domu, videla som v schránke obálku, ale nechcela som si pokaziť deň. Tak som ju tam radšej nechala, veď neujde. Po návrate som ju takmer nevedela od nervozity otvoriť. Spravila! Z ústnej časti som mala dokonca 24.5 bodov z 25 a z listu 24/25. Wow. Posluch nakoniec nedopadol tak zle 15/25 a porozumenie písomného textu 18,5/25. Vďaka!!!!